

קה:

רבינו גרשום

[illegible]

רבי שמעון חומר למחרת מביא אשמו
שבמימי שלו והוא יום אחד וששים ומתנה עליו לפי שהוא ספק מזורע
והטעם מזורע שמעבטת סתרתו אינו יכול להביא מבהמה שאין חטאת
בהמה חלה על הספק לפיכך יביא חטאת חטוף ואם הוא עשיר יביא
נכסיו לאחר ויהא עני ויביא קרבן
עני דהיינו עוף ור"ש לטעמיה דלחם
בתפסת ערכין (דף ה:) אפרו"ה היה
עשיר בשעה שהביא יסוריו הוא
שעבר הבהא אשם והעני הכל הולך
אחר החטאת ואפילו לתנאי דפליגי
עליה אינו לזקוקמה להא דהכא
לפרושי יתבאר נכסיו לאחר מעיקרי
ומתנה על חטאת חטוף ואומר אם
טמא הוא פירוש אם מזורע הוא
הכר וזו חובתו ואם לאו הכר וזו ספקיו
והולכ' בקדשים מיד יכול לשחות ימי
והטעם לתמים אינו ככל שאין ימי
מזרע עולין לו ימי רצעתו כדלעיל עשה
פירוש לדברי בן זומא שאין מנריך
לבקש אחד מן הסוף לידור כנגדו
בזיז כמו שמתחין רבי יהושע בפרק
בזרי מירין (ויר טז:) סופר שלשים
ומביא עולה בהמה ומגלה פ"ה ספק
מגלות טומאה וספק מגלות טהרה
דשם מזורע היה ויזיר טמא ולא
על לו אחת ממגלותיו לגיזומיו
רקן מרצעתו שאין ימי מזרע עולין
מחוץ ימי רצעתו ולסוף בשעה אחר
ימי טהרה רצעתו אינו יכול לגלה
דשם גזיר טהור הוא אבל הזאה
ללא בעי שבה היא ושהא ואפילו
לסוף ל' אינו יכול לגלה עד שחזוק

עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משום ספק תגלתה טומאה שאינו יכול להתחיל מנין מורות טהרה עד שיביא חטאת כדפרישית ומתנהג עליו תנאי שלמנעלה בתגלתה ראשונה והוא הדין שיהיה תמנע נאם אינו מביא עכשיו כלל שכלתה נורוטיה מתגלתה שניה העולה ודעה וטומאת העוף ספקיו אך התנהג כל חש לפרש כל זה וסופר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים ודאי ועולה בדמה ספק ומתנהג עליה ואחשתת העוף מחומי ואם טהור אינו העולה ראשונה חזנה וזו מתגלתה שניה שמיים עולה נדבה ומשתת העוף ספק אך לא בקרבנות תגלתה נרבייתו וטמא [בזהמה] שהרי דאי מירי רישא דברייחא ספק ניר ^א וספק אינו מיר כלל עכשיו (אבל) הספק לא משמעת הכי דאי"ב הוה ליה לפרושי בדבדא ועוד דאי"ב מיר ^ב לענין (המורס מהסן) דבדאי חוה ושוק ובהאי זרוע שבילה אוכל בקדשים לאחר שמי שנים וסותה יין ומעטמא למתים לאחר שנה ^ג (א) אהוה של סוף שלשים ונבואתו תנאי ולסוף שמי שנים ^ד ספק ומחולט בדאי אורל בקדשים לאחר שמונה ימים דבגלותה מאלו ובשביעי תגלתה שניה ובשמיני מכניס ידיו לנבואתו וסותה יין ומעטמא לפי שיטה שפירשו טמא בדואי ומחולט בספק אוכל בקדשים ^ה לאחר ודאי ומחולט בדאי אוכל בקדשים ימים וסותה יין ומעטמא ^ו ודאי והא מרירין בפרק איהו מקומן (שמיס דף ע"ז.) דאשתא נאמר לדריי שיהלג כל דמו של פר יום לומר דקמיו גבה

וּסְמִיכָהּ. למ"ד אָסס מְזוּרֶה לֹא דְלוּרִימָהּ הִיא כִּפְסִימִי יְדִי
(דף פט:). גִּבִּי חֲמִשָּׁה מְעַנְדְּרִי עֲרוּדֹת פִּסְמִינִן דְּ
מִיּוֹרֵי וּלְמ"ד דְּלוּרִימָהּ הִיכִר כְּהֵמָּה סְמִיכָה וְכֵן נִפְסִים דְּבִין
לְמִיּוֹרֵה דְּקֵטֵּק מְשֹׁם שָׂרָא אֲסֻמּוֹת דְּלֵא עֲלֵה נִפְסִים: **וְהַנּוֹתֵנָה**
בְּפֶרֶק כֹּל הַנִּמְנוּת כְּבוֹת מֵהֶּה (לעיל סא:). **וְנִאֲכַל** יָצִים וְלֵאמֹר
לָהֶם וּבְנֵהֶם אִי אֲפֹסֶר לַעֲשׂוֹת תִּקְהֵה כְּדִמְנוּחָה כְּפֶרֶק הַמִּדֶּה (לעיל
מסעי עֲשִׂירוֹת וְלֹא אֶחָד מֵהֶם יִצְוֶינָה יִצָּא. פ"י כְּהוֹנֵסֶרֶס אִי אִתְּפִרְסִי
הַפִּסִּים אֲסִים פִּלְגִי מִשְׁמַע מִינֵה דְלֵא חִיִּים בְּעֶשְׂרוֹת מִשְׁמֵי עֲשִׂירוֹת וּמִיּוֹרֵי

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות

רבי שמעון אומר למחרת של יום ששים מביא אשמו כו' וזהו שפסוק
בסוף. כשאר אשמות: ומסן בכוונות. כדן אשם מלודע: וסמיכה
ונסכים וסנופה חזק וסוק. כחומר שלמים: ונאלל לזכר כהונה ליום
ולילה. ו' שמה אשם הוא: ואש' (ו) דלמר מר בשמיים קדשים.

בפרק כל הנוחים שנעשרו בחטות
המחית ודף ע"ב: **אימר דאמר ר"ש**
מימי ומתני לכתחילה לתקוני בברא.
כגון האי דנלאו הכי אסור למיכל
בקדשים דשמה מזורע הוא: **אבל**
בעלמא. כגון הסם צוחים דמיירי
בכאש שנעשר צלחיה דאקמח ר"ש
הסם כלין ואלכו מחומר שכן שאר כלין
נאכלין ליום ולילה כאשם וכולן טעונים
מסירה ונכסים דיעבר אין לכתחילה
לא: **דקא ממעט בבאליקא.** דשמה
למחית דאן חזקא אכילתא שני ימים ולילה
הסם וכולן דכאשם אינו נאכל אלא ליום
ולילה והנוטר שורק נמלא מביא
קדשים לבית הפסול שלא כדון אבל
מנחות נמלו זמן אכילתא שזה אפילו
לכתחילה נמלו: **ולרבי שמעון דאמר**
מחלו חלות כו'. ומוקאמא ממחיתא
אליביה וכגון דמייתי ומתני שילטרפו
חלות מעשרין זה לפי מה שגדר ורקיקון
מעשרין זה לפי מה שגדר: **הא קא**
מייתי. השתא עשרין זה מה קת ומזה
קת וקא מערב שני ימים מנחות כדדי
הדדי ואיכו לא נדר אלא חדא מנחה
לאומי חד עשרין ומד לוג ומיפגיה
לחלות ורקיקוס: **שמעיין ליה לר"ש**
דאמר. המביא חטאת והביא שני עשרונים
ושי לגוין ואמר חזיו של זה וחזיו

של זה לחובתי והשקר נדבה יאז ולא תפריש לן הידא: וּמִקֵּץ הַיּוֹם קָצַץ. לאותה מנחה שהוא מוטרף שמי מנחות למנחה אחת י': וְהָאֵל בְּעֵי מִיָּקִיץ כו'. דאי חדא מנחה של חלות וריקקין אמר רבי עמי איתוי חלות וריקקין ולפוטמן בכלי אחד ולקמן משניה קומן אחד: שמיין

וזמר אס טמא הייתי בתגלחת שלישית העולה ראשונה נדבה וזו חובה נדבה ומטאת העוף ספק והוא הדין נמי דמנחה אס כלתה מזירות ושם לפרש כך וסוטה יין ומיטמא למתים חמינה למה לא הויר ור' ועדיין לא הבין מטאת הבהמה בשום פעם ואס כלתו בלש פיר ודאי היה) וכן לא יבא מטאת הבהמה שהרי אינה בזה פל שלמים הוה ליה למיחיי תנאי או למיחוי ח" א) עולה נדבה או שלמי במה דברים אמורים בזמן שגדר שלמים אכל דר שנים עשר חדש ארבעה שנים ב) בלחור עיני ובלחמה שיעט שאמרנו מגלה לקוף שניה ולבסוף ג) שנים בשלישית ולבסוף ארבעה שנים דרביעית טמא גרע ודאי דמות אפור גילה דגיר ומד שביא לפטוי מגלה ראשונה א למתים לאחר ל"ז כך כחוב בתוספתא ונראה דגרסינן שנים ושבעה א שלמים ושבעה יום וסוטה ביין ומיטמא למתים לאחר ע"ד יום טמא ונא למתים לאחר ארבעה וארבעים יום: וְהָאֵל וְהָאֵל שמיין נדבה. שמי טמא מקבלין או הדס אחד יד אחד בכלי ושלמים נדבין

א שמי דאמרנו בפרה התערבות ואכילת דף ע"ג:

ואע"ג שלמים בעו סמיה גמורה ואשכחן נפסחים בפרק האש
ימנעין מנגשות פסח שזי מחמת סמיה משום הקוין גברא
ואמינן דין אשח מלודע טעוין סמיה ואטכסו ומיורו נפסח
הוי ושוין, ונאכל מלודע טעופה סמיה דבעי אשח מלודע
במורה דאין נאכלת אלל ליום ויללא אין יוכל להנחות משום
דבעי (פ. שבעין י"ה א"ר שבעין דאמר אם הביא עשרון אחד
ויש לדקדק מדקסבר מדת ינש לא להקדשה דמכשר שזי הלחם ולחם
לוג אחד מנ' לוגין א"ז שמעין מיהא דכלהוי מדור במדת הלל דהקדשה:
כרבי

אחי וילת ותיקדשי שזי שבעין ובי לויין ויהבי אתון שבעוים שזי כלום ותיקדשי שזי חצי
סכלי וזא שבעוים שבעין כגון דמתינ' ב' שבעות תפריש דזי שערין לויכותו וזא עבדי כתיב
אז קא תפריש תלחתי וטעוין ורקיעין אז אמינן (אמינן) שערין חלות ומחצה ורקיעין אבדי
סכלי לחיהווי: לשלם דבעי למיפקין רקיעין ב' קטעים דזי חלולת דזי ורקיעין אבדי ואמר [אין]
ומחצה ורקיעין ליהוי הויא קוץ אקוץ ורקיעין אבדי דזי אמינן (אמינן) דאבדי כתיב קוץ דזי
מאז אמינן דאין למיפקין דזי קוץ [אין קוץ] דזי אבדי דזי אמינן (אמינן) דאבדי כתיב קוץ דזי
דאמר [דריאנא] דגרי מחצה חלות ומחצה ורקיעין ומינ' וזא ברח מנ' אבדי וזא ברח כתיב כתיב
ארקיעין וזא חלולת:

(א') (ופרקינז) והר הנאי מאי אהני ליה הא בעי למסמך חד קומץ בין חלות ורבי

מסורת הש"ס

(א) (לעיל סג: ושי"ג, ב) ז"ל
שלמי נדבה, ז"ה, ג) כלותו מ'
וכחותה מ', ז"ה, ד) ז"ל
כלותה מ' וכלותו מ', ז"ה,
ה) ז"ל כשי"ה וכן כשישית וכן
כרבישית, ז"ה.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולר"ש דלמח:
(ב) יט"ו ד"ה ולע"ג
דקטפריק חר בשמיטת:

מוסף רשמי

שחיטה בצפון ומת
בהונות. כחומר לשם וסמיכה
ונסכים ותנופת חזה ושוק
כחומר שלמים, ובמים עז
ובעיר נדה ט:.

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]